

svage Garanti ikke vil foreligge med Hensyn til dem, der har opnaaet Beskikkelse som Overretssagfører inden Rpl.s Ikrafttræden. — Vilde man i nævneværdig Grad skærpe Fordringerne ved Landsretssagførerprøven, saa at kun de accepteredes, der havde godtgjort at være i Besiddelse af særlige Anlæg for Procedure, vilde man let komme til den andensteds kendte Sondring mellem virkelig procederende Sagførere og andre Sagførere uden Adgang til den egentlige Procedure, noget, der vilde ligge vor hele Udvikling fjernt.

Naar det ovennævnte Mindretal i et subsidiært Forslag vel ønsker at bevare Højesteretsprøven som Betingelse for almindelig Mødeberettigelse for Højesteret, men saaledes at Betegnelsen Højesteretssagfører fremtidig afskaffes, kan der vel for saa vidt ikke rettes tilsvarende Indvendinger herimod, men det synes urimeligt, at man her — i Modsætning til alle andre Prøver eller Eksaminer — vel vil give Kandidater Adgang til at indstille sig — og bestaa — en saadan Prøve, men nægte dem Adgang til herefter at antage den dermed naturlig følgende Benævnelse.

Hvad i øvrigt det af det paagældende Mindretal i Folketingsudvalget udarbejdede principale Forslag angaar, bemærkes følgende:

En af de efter vor Formening væsentligste Fordele ved den bestaaende Ordning er, at Højesteretssagførerne gennem deres specielle Virksomhed har Forudsætning for at uddanne sig til Eksperter, ikke blot med Hensyn til Højesteretsproceduren i Almindelighed, men ogsaa med Hensyn til de Grundsætninger, paa hvilke selve Højesterets Praksis beror, saavel som med Hensyn til de enkelte Momenter, som denne Ret ved Afgørelserne sædvanligvis tillægger Betydning eller anser for uvæsentlige, og at de derfor har særlige Betingelser for at vejlede Publikum angaaende, hvilke Sager der med Udsigt til gunstigt Resultat bør være Tale om at føre frem for Retten. Her vil almindelig praktisk Sagførererfaring, uanset om den nok saa meget er tilslebet gennem længere Landsretssagførerpraksis, ikke slaa til, og Troen paa, at dette alligevel skulde være tilstrækkeligt, beror efter vor Opfattelse paa manglende Kendskab til de virkelige Forhold. Naar den specielle Sagkundskab, som Højesteretssagførerne sidder inde med, efter Forslaget ikke længere bliver afgørende, men den til enhver Tid og i enhver Sag kan fortrænges af almindelig Sagførererfaring, er det efter vor Mening uundgaeligt, at en Mængde Sager, som slet ikke egner sig dertil, vil blive ført frem for Højesterets Skranke, hvorved ikke blot Rettens Tid vil blive misbrugt til ingen Nytte, men hvormed ogsaa det retssøgende Publikums Tarv vil være lidet tjent. Enhver af de nu for Højesteret procederende Sagførere vil være i Stand til at nævne et Antal af Sager — hvis Størrelse sikkert vil forbavse Publikum —, som han — selv om han økonomisk vilde have kunnet høste Fordel af det modsatte — har anset det for rigtigt at nægte at føre frem for Højesteret af de ovenanførte Grunde, og naar det undertiden ses anført netop som et Argument imod den bestaaende Ordning, at denne „vanskeliggør“ det for Publikum at faa deres Sager frem for Højesteret, beror dette altsaa efter vor Mening paa en Miskendelse af, hvad der i det hele og store stemmer med Publikums eget Tarv. Thi de Tider, da Standsfordomme, politiske Anskuelser, religiøs Fanatisme og lignende skulde være de virkelige Grunde for en eller flere Højesteretssagføreres Nægtelse af at fremføre de paagældende Sager for Højesteret, kan man vist nu være enig om at betragte som forsvundne.

Den anførte Betragtning, bygget som den er paa Hensynet til Publikums eget Tarv, er for os en væsentlig Grund til at finde den foreslaaede Ordning forkastelig.

At desuden den Forøgelse af Højesteretssagernes Antal, som Forslaget efter det foranstaaende kan befrygtes at ville medføre, i og for sig er en Ulempe, fremgaar af de af Højesteret selv herom i Betænkningen (Pag. 56) anførte Betragtninger. Hertil skal vi kun føje, at en saadan Forøgelse direkte vil modarbejde det berettigede Krav om, at Ankesagerne skal finde en relativt hurtig Afgørelse for Højesteret — et Krav, som under de angivne Forhold kun meget omfattende og kostbare Reformers i Henseende til Rettens Deling i flere Afdelinger og Forøgelse af Højesteretsdommernes Antal vilde kunne fyldestgøre.

Vi er derfor overbeviste om, at Forholdene i Højesteret under den omtalte Ordning snart vilde nøde Lovgivningsmagten til at tage under Overvejelse, ved hvilke Midler Adgangen til Anke atter kunde begrænses — Overvejelser, der neppe kunde tænkes at ville munde ud i andet end — som ved den norske Højesteret — en klække-